Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

23. oktober 2013 *

»EF-design — ugyldighedssag — registrerede EF-design, der gengiver en kop og en underkop med striber samt en dyb tallerken med striber — ugyldighedsgrund — uhjemlet brug af et værk, der er beskyttet af en medlemsstats ophavsretslovgivning — artikel 25, stk. 1, litra f), i forordning (EF) nr. 6/2002«

I sagerne T-566/11 og T-567/11,

Viejo Valle, SA, L'Olleria (Spanien), ved advokat I. Temiño Ceniceros,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved V. Melgar, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og intervenient ved Retten:

Établissements Coquet, Saint-Léonard-de-Noblat (Frankrig), ved advokat C. Bouchenard,

angående påstande om annullation af afgørelserne truffet den 29. juli 2011 af Tredje Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sagerne R 1054/2010-3 og R 1055/2010-3) vedrørende ugyldighedssager mellem Établissements Coquet og Viejo Valle, SA,

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne F. Dehousse (refererende dommer) og J. Schwarcz,

justitssekretær: E. Coulon,

under henvisning til stævningerne, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 31. oktober 2011,

under henvisning til svarskrifterne fra Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design), der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 9. marts 2012,

* Processprog: spansk.

under henvisning til intervenientens svarskrifter, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 16. februar 2012,

under henvisning til sagsøgerens begæring om forening af sagerne T-566/11 og T-567/11,

under henvisning til bemærkningerne fra Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og intervenienten til foreningen af sagerne T-566/11 og T-567/11,

under henvisning til omfordelingen af sagerne til Anden Afdeling og en ny refererende dommer,

under henvisning til afgørelserne af 26. februar 2013 om afslag på sagsøgerens begæring om udsættelse af sagerne,

under henvisning til, at ingen af parterne har fremsat nogen anmodning om fastsættelse af et retsmøde inden for en frist af en måned, efter at det var forkyndt, at den skriftlige forhandling var afsluttet, og Retten derfor på grundlag af den refererende dommers rapport og i henhold til Rettens procesreglements artikel 135a har besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter et mundtligt stadium,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Sagsøgeren, Viejo Valle, SA, er indehaver af de under nr. 384912-0001 og nr. 384912-0009 registrerede EF-design, som blev ansøgt registreret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (herefter »Harmoniseringskontoret«) den 9. august 2005 og offentliggjort i *Registreringstidende for EF-designs* den 18. oktober 2005 (herefter »de anfægtede design«).

2 De anfægtede design omfatter i henhold til ansøgningerne om registrering af design servicedele og er gengivet som følger:

— angående EF-designet, der er registreret under nr. 384912-0001:

— angående EF-designet, der er registreret under nr. 384912-0009:

3 Den 30. september 2008 indgav intervenienten, Établissements Coquet, begæringer til Harmoniseringskontoret om, at de anfægtede design blev erklæret ugyldige. Ugyldighedsbegæringerne var støttet på artikel 25, stk. 1, litra f), i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT 2002 L 3, s. 1).

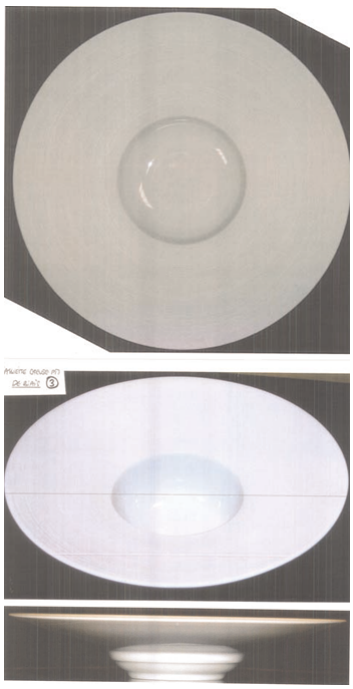
4 Til støtte for sine ugyldighedsbegæringer påberåbte intervenienten sig over for de anfægtede design to servicedele, nemlig henholdsvis en kop og en underkop (for så vidt angår EF-designet, der er registreret under nr. 384912-0001) og en dyb tallerken (for så vidt angår EF-designet, der er registreret under nr. 384912-0009), som tilhører intervenientens »Hémisphère«-kollektion, »Satin«-modellen, og for hvilke intervenienten påberåbte sig en ophavsretlig beskyttelse i henhold til fransk lovgivning.

5 Intervenienten vedlagde sine ugyldighedsbegæringer følgende fotografier:

— angående ugyldighedsbegæringen vedrørende EF-designet, der er registreret under nr. 384912-0001:

— angående ugyldighedsbegæringen vedrørende EF-designet, der er registreret under nr. 384912-0009:

6 Ved afgørelser af 7. april 2010 erklærede ugyldighedsafdelingen de anfægtede design ugyldige på grundlag af artikel 25, stk. 1, litra f), i forordning nr. 6/2002.

7 Den 10. juni 2010 påklagede sagsøgeren ugyldighedsafdelingens afgørelser til Harmoniseringskontoret.

8 Ved to afgørelser af 29. juli 2011 (sagerne R 1054/2010-3 og R 1055/2010-3) (herefter »de anfægtede afgørelser«) afslog Tredje Appelkammer ved Harmoniseringskontoret sagsøgerens klager.

9 For det første fandt appelkammeret, at sagsøgerens standpunkt, hvorefter intervenienten ikke i tilstrækkelig grad havde identificeret det beskyttede værk og dermed ikke opfyldt betingelserne i artikel 28, stk. 1, litra b), nr. iii), i Kommissionens forordning (EF) nr. 2245/2002 af 21. oktober 2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 (EFT L 341, s. 28), var åbenlyst ubegrundet.

10 For det andet fandt appelkammeret, at sagsøgerens påstand om, at intervenienten ikke havde fremlagt oplysninger, der beviste, at virksomheden var indehaver af en ophavsret, var ubegrundet.

11 For det tredje undersøgte appelkammeret sagsøgerens standpunkt, hvorefter de servicedele, som intervenienten påberåbte sig til støtte for sine ugyldighedsbegæringer, ikke kan være beskyttet af ophavsretten, men er industrielle frembringelser, der kun kan være beskyttet i henhold til designlovgivningen.

12 Appelkammeret anførte for det første, at de af intervenienten påberåbte værker ikke er servicedelene i sig selv (koppen og underkoppen samt den dybe tallerken), men de dekorative striber på disse deles flader. Intervenienten har altid klart angivet, at virksomheden ikke påtaler sagsøgerens brug af servicedelenes former, men brugen af den udsmykning, der er påført disse dele, hvilken udsmykning kan beskyttes som et åndsværk.

13 Appelkammeret anførte for det andet, at intervenienten havde bevist, at et værks industrielle karakter, som sagsøgeren har påberåbt sig, ikke kan udgøre en begrundelse for et afslag på ophavsretlig beskyttelse.

14 Værket udgøres af servicedelenes udsmykning, der består af tynde, parallelle og koncentriske striber med samme bredde og uden afbrydelse på hele den ydre del af koppen og næsten alle de indre overflader på underkoppen og den dybe tallerken, bortset fra den runde midterste del. Denne udsmykning gør det muligt at differentiere disse servicedele og giver dem en tilstrækkelig grad af originalitet til at begrunde deres retsbeskyttelse i henhold til fransk lovgivning.

15 Appelkammeret anførte, at sagsøgeren ikke havde angivet grundene til, at denne udsmykning ikke er omfattet af ophavsretten. Sagsøgeren anførte, at der ikke forelå nogen »kunstnerisk« karakter, men dette er ikke et relevant kriterium. Sagsøgeren anførte, at der ikke forelå originalitet, men uden at fremlægge bevis herfor.

16 Endelig fandt appelkammeret, at den overfladiske udsmykning af servicedelene, som intervenienten har gjort gældende, er omfattet af kategorien åndsværker, som kan afspejle ophavsmandens personlighed, og at værket derfor er beskyttet i henhold til den franske lovgivning om ophavsret.

17 For det fjerde undersøgte appelkammeret sagsøgerens argumenter vedrørende brugen af det beskyttede værk inden for rammerne af det fællesskabsretlige system for design, hvorefter for det første sammenligningen af de omhandlede servicedele i deres helhed viste, at der var store forskelle mellem dem, og for det andet, at der ligeledes skulle tages hensyn til designerens grad af frihed.

18 Appelkammeret anførte, at disse argumenter vedrørte en anden ugyldighedsgrund i artikel 6 i forordning nr. 6/2002 end den påberåbte. For at undersøge den i den foreliggende sag påberåbte ugyldighedsgrund er det ikke nødvendigt at sammenligne servicedelene i deres helhed, men alene at afgøre, om der er gjort brug af et værk, der er ophavsretligt beskyttet, i de anfægtede design. Forskellene i formen på disse servicedele er uden betydning. Hvad derimod har betydning er, at der i de anfægtede design tydeligt bemærkes for det første tilstedeværelsen af det beskyttede værk, dvs. det samme stribede design, og for det andet den omstændighed, at disse striber dækker de samme dele af servicegenstandene. Det er nemlig i summen af disse to egenskaber, at det ældre værks kreative indhold, som er blevet reproduceret eller »brugt« uhjemlet i de anfægtede design, består.

19 Appelkammeret forkastede følgelig sagsøgerens klager.

Parternes påstande

20 Sagsøgeren har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— De i stævningerne vedlagte bilag antages til realitetsbehandling.

— De anfægtede afgørelser annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Harmoniseringskontoret har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— Bilag B 7-B 14, der er vedlagt stævningen i sag T-566/11, og bilag B 7-B 15, der er vedlagt stævningen i sag T-567/11, afvises.

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Intervenienten har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— Bilag B 7-B 14, der er vedlagt søgsmålet i sag T-566/11, og bilag B 7-B 17, der er vedlagt søgsmålet i sag T-567/11, afvises.

— Harmoniseringskontoret frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

23 Henset til den af sagsøgeren indgivne begæring om forening og de øvrige parters bemærkninger er der grundlag for at forene sagerne med henblik på dommen i henhold til artikel 50 i Rettens procesreglement.

24 Sagsøgeren har fremført en række anbringender og argumenter, der kan sammenfattes som følger.

25 I forbindelse med det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 28, stk. 1, litra b), nr. iii), i forordning nr. 2245/2002 har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at intervenienten ikke har indgivet de krævede oplysninger angående de beskyttede værker.

26 Sagsøgeren har i forlængelse af dette første anbringende anført, at der ikke foreligger en ophavsret på grund af en tidligere offentliggørelse af værkerne og som følge af deres manglende originalitet.

27 I forbindelse med det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 25, stk. 1, litra f), i forordning nr. 6/2002 har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at appelkammeret med urette fandt, at de anfægtede design omfatter en uhjemlet brug af intervenientens værker.

28 Der skal for det første tages stilling til formaliteten og efter omstændighederne relevansen vedrørende visse af sagsøgeren fremlagte beviser, der er bilagt stævningerne og anmodningerne om udsættelse.

Formaliteten og relevansen vedrørende visse fremlagte beviser, der er bilagt stævningerne og anmodningerne om udsættelse.

29 Sagsøgeren har for første gang for Retten fremlagt dokumenter hidrørende fra hjemmesider for andre virksomheder inden for service-, museums- eller avisbranchen (bilag B 7-B 14 til stævningen i sag T-566/11 og bilag B 7-B 17 til stævningen i sag T-567/11), hvoraf det ifølge sagsøgeren fremgår, at andre virksomheder anvender en udsmykning på servicedele, der består af tynde, koncentriske striber på delenes ydre flader, og at denne udsmykning på ingen måde er original, men er en praksis, der til alle tider har fundet sted.

30 Sagsøgeren har heraf udledt, at intervenienten reelt ikke har nogen ophavsret til de værker, der er påberåbt til støtte for ugyldighedsbegæringerne.

31 I sagsøgerens anmodninger om udsættelse af den 3. december 2012 og den 8. januar 2013 har sagsøgeren desuden fremlagt to domme fra franske retsinstanser fra november og december 2012. Med disse domme har to franske retsinstanser, der hver især af intervenienten var blevet forelagt et søgsmål mod tredjemand om krænkelse vedrørende de samme værker som dem, intervenienten har påberåbt sig i den foreliggende sag, fastslået, at intervenienten ikke havde en ophavsret til disse værker.

32 Heraf har sagsøgeren udledt, at den af intervenienten ved Harmoniseringskontoret påberåbte ugyldighedsgrund falder bort, og at dette bør medføre, at så snart nævnte nationale domme får retskraft, gives sagsøgeren medhold i sine søgsmål, og de anfægtede afgørelser annulleres.

33 Harmoniseringskontoret og intervenienten har nedlagt formalitetsindsigelse vedrørende de af sagsøgeren for Retten fremlagte beviser og har anfægtet sagsøgerens standpunkt.

34 Hvad for det første angår de af sagsøgeren med bilag B 7-B 14 til stævningen i sag T-566/11 og bilag B 7-B 17 til stævningen i sag T-567/11 fremlagte dokumenter bemærkes, at de udgør nye beviser, som appelkammeret ikke rådede over.

35 Disse dokumenter, der for første gang er blevet fremlagt for Retten, kan ikke tages i betragtning. Et søgsmål ved Retten har nemlig til formål at efterprøve lovligheden af afgørelser truffet af Harmoniseringskontorets appelkamre, jf. artikel 61 i forordning nr. 6/2002, hvorfor Rettens opgave ikke er at foretage en fornyet undersøgelse af de faktiske omstændigheder i lyset af dokumenter, der for første gang fremlægges for Retten. Der skal derfor ses bort fra de nævnte dokumenter, og det er ufornødent at undersøge deres beviskraft (Rettens dom af 18.3.2010, sag T-9/07, Grupo Promer Mon Graphic mod KHIM - PepsiCo (Gengivelse af et cirkelformet reklameunderlag), Sml. II, s. 981, præmis 24, af 13.11.2012, forenede sager T-83/11 og T-84/11, Antrax It mod KHIM – THC (radiatorer), Sml., EU:T:2012:592, præmis 28; jf. ligeledes analogt Rettens dom af 14.5.2009, sag T-165/06, Fiorucci mod KHIM - Edwin (ELIO FIORUCCI), Sml. II, s. 1375, præmis 21 og 22 og den deri nævnte retspraksis).

36 Hvad dernæst angår dommene fra de franske retsinstanser, der er vedlagt i bilagene til anmodningerne om udsættelse, bemærkes, at de ligeledes udgør nye beviser, som Harmoniseringskontoret ikke rådede over. Den omstændighed, at disse domme er afsagt senere end de anfægtede afgørelser, ændrer ikke på denne konstatering.

37 Muligheden for at henvise til nationale domme for første gang ved Retten er imidlertid ikke udelukket i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 35 ovenfor, da der ikke er tale om, at appelkammeret kritiseres for ikke at have taget hensyn til de faktiske omstændigheder i en bestemt national dom, men om, at appelkammeret kritiseres for at have tilsidesat en bestemmelse i forordning nr. 6/2002, i hvilken forbindelse der henvises til national retspraksis til støtte for dette anbringende (jf. analogt Rettens dom af 12.3.2008, sag T-332/04, Sebirán mod KHIM – El Coto De Rioja (Coto

D'Arcis), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 56, af 17.6.2008, sag T-420/03, El Corte Inglés mod KHIM - Abril Sanchez og Ricote Saugar (BOOMERANG TV), Sml. II, s. 837, præmis 37, og af 12.11.2008, sag T-270/06, Lego Juris mod KHIM - Mega Brands (Rød Legoklods), Sml. II, s. 3117, præmis 23-25).

38 Det fremgår af det ovenstående, at selv om dommene fra de franske retsinstanser, der er vedlagt i bilag til anmodningerne om udsættelse, åbenlyst ikke kan antages til realitetsbehandling for så vidt angår de faktiske forhold, de angiver, og som appelkammeret ikke rådede over, skal de ikke afvises, for så vidt som sagsøgeren kritiserer appelkammeret for at have tilsidesat en EU-retlig bestemmelse.

39 I den foreliggende sag har sagsøgeren fremlagt disse domme til støtte for et enkelt argument, hvoraf følger, at »i det omfang en national retsinstans har afvist, at der foreligger en sådan intellektuel ejendomsret for de varer, som [intervenienten] har lagt til grund for sine ugyldighedsbegæringer, […] må ugyldighedsgrunden falde helt bort, […] da sagsøgeren ellers ville lide et uopretteligt tab, idet denne ville fortabe sin berettigede eneret på grund af en ikke-eksisterende forudgående rettighed.

40 Hvad angår dette argument må det imidlertid bemærkes, således som intervenienten i det væsentlige har gjort gældende, at de nævnte franske domme kun har gyldighed mellem parterne i de nationale sager og i forbindelse med krænkelsessagerne mellem dem. Disse domme har således – selv når de får retskraft – ingen gyldig konstaterende rækkevidde *erga omnes* for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt intervenienten er indehaver af en ophavsret.

41 De kan således ikke i modsætning til endelige administrative afgørelser, der er vedtaget inden for rammerne af beskyttelsessystemer, der hviler på administrativ indgivelse og registrering af en intellektuel ejendomsret, føre til, at Unionens retsinstanser fastslår, at sagens genstand er faldet bort, og at det er ufornødent at træffe afgørelse (jf. tilfælde, hvor det er ufornødent at træffe afgørelse som følge af varemærkerettighedens præklusion, fastslået ved en endelig afgørelse truffet af det kompetente varemærkekontor, og som er gyldig *erga omnes*, Rettens kendelse af 26.6.2008, forenede sager T-354/07 – T-356/07, Pfizer mod KHIM – Isdin (FOTOPROTECTOR ISDIN), ikke trykt i Samling af Afgørelser, og af 27.2.2012, sag T-183/11, MIP Metro mod KHIM – Jacinto (My Little Bear), Sml., EU:T:2012:84.

42 Det eneste argument, som sagsøgeren gør gældende på baggrund af disse domme, og dermed den eneste grund til, at sagsøgeren har fremlagt dem, nemlig den omstændighed, at de automatisk vil fjerne grundlaget for intervenientens ugyldighedsbegæringer, er således urigtigt.

43 Da der ikke foreligger andre argumenter, som sagsøgeren gør gældende på baggrund af disse domme (jf. i denne retning Coto D'Arcis-dommen, nævnt i præmis 37 ovenfor, præmis 57), og eftersom det ikke tilkommer Retten at sætte sig i sagsøgerens sted i forbindelse med dennes bevisførelse (jf. i denne retning Rettens kendelse af 29.11.1993, sag T-56/92, Koelman mod Kommissionen, Sml. II, s. 1267, præmis 23, og Rettens dom af 17.9.2007, sag T-201/04, Microsoft mod Kommissionen, Sml. II, s. 3601, præmis 94 og 97), kan disse domme fra de franske retsinstanser, som allerede skal afvises med hensyn til de faktiske omstændigheder, de indeholder, ikke i øvrigt tages i betragtning med henblik på at undersøge de anfægtede afgørelsers lovlighed og må derfor anses for at være uden betydning.

Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 28, stk. 1, litra b), nr. iii), i forordning nr. 2245/2002, idet intervenienten ikke fremlagde de krævede oplysninger angående de beskyttede værker

44 Sagsøgeren har gjort gældende, at intervenienten ikke har fremlagt de krævede oplysninger angående de beskyttede værker. Intervenienten har bl.a. ikke ført bevis for tidspunkterne for skabelsen af værkerne og har heller ikke angivet, hvilken fysisk person der er den faktiske ophavsmand.

45 I henhold til fransk lovgivning affødes ophavsretten alene af skabelsen af et værk og træder i kraft fra tidspunktet for skabelsen. Det er afgørende at kende ophavet til værket og tidspunktet for dets skabelse for at afgøre, om det er originalt, og om det af denne grund kan være beskyttet, eller modsat, om det allerede tidligere er blevet skabt af en anden ophavsmand. På samme måde er det ligeledes nødvendigt, at beviset for overdragelsen af ophavsretten fra den fysiske person, der har skabt værket, til intervenienten, fremlægges.

46 Harmoniseringskontoret og intervenienten anfægter sagsøgerens standpunkt. Intervenienten har tilvejebragt de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger.

47 Det fremgår af en kombination af bestemmelserne i artikel 25, stk. 1, litra f), og artikel 25, stk. 3, i forordning nr. 6/2002 og artikel 28, stk. 1, litra b), nr. iii), i forordning nr. 2245/2002, for det første, at et EF-design kan erklæres ugyldigt, hvis designet udgør en uhjemlet brug af et værk, der er beskyttet af en medlemsstats ophavsretslovgivning, for det andet, at denne ugyldighed kun kan begæres af indehaveren af ophavsretten, og for det tredje, at denne begæring skal indeholde en gengivelse og præciseringer vedrørende det beskyttede værk, hvorpå begæringen er støttet, samt forhold, der beviser, at indgiveren af ugyldighedsbegæringen er indehaver af ophavsretten.

48 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt de ugyldighedsbegæringer, som intervenienten har indgivet til Harmoniseringskontoret, indeholder en gengivelse og præciseringer vedrørende de beskyttede værker, som begæringerne er støttet på, er det med rette, at appelkammeret fandt, at intervenienten i høj grad har opfyldt kravene i artikel 28, stk. 1, litra b), nr. iii), i forordning nr. 2245/2002 i denne henseende.

49 I sine ugyldighedsbegæringer af 30. september 2008 har intervenienten nemlig præcist identificeret de værker, der er påberåbt til støtte for nævnte begæringer, både ved fotografier af disse værker, der var vedlagt nævnte begæringer, og ved de indleverede tekstbeskrivelser. Disse beskrivelser angik for det første en kop i farven hvid med tynde striber på ydersiden og glat på indersiden og den tilhørende underkop i farven hvid med en meget bred stribet kant, der er let opadgående ved underkoppens yderste punkt, og en lille glat del, for det andet en dyb tallerken med en meget bred, horisontal kant med tynde striber og med et lige stykke i midten af tallerknen, der er ensartet, og som har form som en skål, og hvor denne fordybning ligeledes udgør tallerknens bund.

50 Hvad dernæst angår sagsøgerens kritik, hvorefter intervenienten burde have oplyst tidspunkterne for værkernes skabelse, identiteten på den fysiske person, der har skabt dem, og beviset for, at dennes ophavsrettigheder er blevet overført til intervenienten, må denne kritik forkastes af følgende grunde.

51 Artikel 51, stk. 3, i forordning nr. 6/2002 og artikel 28, stk. 1, litra b), nr. iii), i forordning nr. 2245/2002 kræver, at indgiveren af en ugyldighedsbegæring angående et EF-design på grundlag af en beskyttet ophavsret i henhold til en medlemsstats lovgivning er indehaver af denne ophavsret, og at vedkommende fremlægger forhold, der kan bevise denne omstændighed for Harmoniseringskontoret.

52 Spørgsmålet om, hvorvidt indgiveren af ugyldighedsbegæringen er indehaver af en ophavsret som omhandlet i denne bestemmelse, samt spørgsmålet om, hvorvidt denne ret er blevet bevist over for Harmoniseringskontoret, medfører ikke, at der kan ses bort fra en medlemsstats lovgivning – i den foreliggende sag fransk lovgivning – der er påberåbt til støtte for ugyldighedsbegæringen. Den anvendelige nationale lovgivning bestemmer nemlig i denne forbindelse navnlig, hvordan rettighederne til det værk, der er blevet påberåbt til støtte for en ugyldighedsbegæring, erhverves, og hvordan ophavsretten godtgøres (jf. i denne retning Rettens dom af 18.1.2012, sag T-304/09, Tilda Riceland Private mod KHIM – Siam Grains (BASmALI), Sml., EU:T:2012:13, præmis 22).

53 Det fremgår imidlertid af sagsakterne, at indehaveren af en ophavsret i henhold til fransk lovgivning – medmindre andet er bevist – er den, i hvis navn omhandlede værk udbredes.

54 Selv om det i fransk lovgivning bestemmes – således som Harmoniseringskontoret og intervenienten har anført – at »ophavsmanden til et åndsværk besidder, alene fordi han har frembragt værket, en eksklusiv immateriel ejendomsret til dette værk, der kan gøres gældende over for alle« (artikel L. 111-1 i den franske lov om intellektuel ejendomsret (code de la propriété intellectuelle français, herefter »CPI«)), og at »værket anses for skabt uafhængigt af enhver offentlig udbredelse, alene på baggrund af udførelsen – også ufuldendt – af ophavsmandens udformning« (CPI's artikel L. 111-2), bestemmes ligeledes, at »medmindre andet bevises, anses den eller de for ophavsmand til værket, i hvis navn det udbredes« (CPI's artikel L. 113-1) og, at »medmindre andet bevises, er det kollektive værk den fysiske eller juridiske persons ejendom, i hvis navn det udbredes, [idet] denne person er indehaver af ophavsrettighederne« (CPI's artikel L. 113-5).

55 Intervenienten har præciseret, at når den fysiske person, der er ophavsmand til et værk, ikke har fremsat krav herom, tildeles ophavsrettighederne til værket ifølge fransk retspraksis den juridiske person, der i sit navn udnytter værket kommercielt.

56 Selv om det således er korrekt, at appelkammeret i de anfægtede afgørelser med urette har angivet, at ophavsretten affødes af skabelsen »og/eller udbredelsen« af værket, idet det fremgår af CPI's bestemmelser, at denne ret alene opstår ved skabelsen, er denne omstændighed uden betydning. I den foreliggende sag er det eneste relevante spørgsmål, hvem der kan identificeres som indehaveren af ophavsretten, som – når den fysiske person, der har skabt værket ikke har nedlagt påstand herom – er den fysiske eller juridiske person, i hvis navn nævnte værk udbredes.

57 Det er således nytteløst, at sagsøgeren har kritiseret Harmoniseringskontoret for ikke at have stillet krav om oplysninger om skabelsen af værket, såsom tidspunktet for skabelsen og skaberens identitet, samt om overdragelsen af ophavsrettighederne til intervenienten, og at sagsøgeren har kritiseret appelkammeret for ikke at give sagsøgeren medhold i sit søgsmål, som følge af at disse oplysninger ikke forelå.

58 Det skal i forbigående nævnes, at sagsøgeren i øvrigt ikke har bestridt, at tidspunktet for intervenientens udbredelse af de værker, der er påberåbt til støtte for ugyldighedsbegæringerne, kan fastlægges på baggrund af de dokumenter, som denne part har indgivet til Harmoniseringskontoret.

59 Følgelig bør dette anbringende forkastes, for så vidt som det er støttet på en påstand om, at intervenienten ikke har indgivet tilstrækkelige oplysninger til Harmoniseringskontoret angående de beskyttede værker og navnlig angående manglen på bevis for tidspunkterne for skabelsen af værkerne, identiteten på den fysiske person, der har skabt værkerne, og denne persons overdragelse af sine rettigheder til intervenienten.

60 Hvad angår de påstande, der er anført i forlængelse af dette anbringende, ifølge hvilke intervenienten ikke besidder nogen form for ophavsret, eftersom anvendelsen af en udsmykning på servicedele, der omfatter tynde, koncentriske striber på deres ydre overflader, er blevet anvendt af andre virksomheder inden for sektoren før intervenienten, og ifølge hvilke denne udsmykning på ingen måde er original, men en praksis, der til alle tider har fundet sted, bemærkes det, at disse påstande er – om ikke nye – så i det mindste i deres helhed støttet på beviser, som er blevet fremført under sagen for Retten og således allerede derfor skal afvises.

61 I sagen for Harmoniseringskontoret har sagsøgeren således ikke påstået, at andre virksomheder, der fremstiller service, end intervenienten har udbredt de værker, der er påberåbt til støtte for ugyldighedsbegæringerne, før intervenienten. Sagsøgeren har desuden selv i sine stævninger medgivet, at det alene er under sagen for Retten, at selskabet har påberåbt sig forhold i denne henseende.

62 Hvad angår den manglende originalitet med hensyn til en servicedels stribede udsmykning har sagsøgeren ikke bestridt appelkammerets vurdering om, at selv om manglen på originalitet var blevet gjort gældende under sagen ved ugyldighedsafdelingen, var der ikke indgivet nogen form for bevis til støtte for denne påstand.

63 Det fremgår af retspraksis, at henset til ordlyden af artikel 61 i forordning nr. 6/2002, skal Rettens legalitetskontrol af appelkammerets afgørelse foretages med hensyn til de retsspørgsmål, der er blevet fremført for appelkammeret. Det er således ikke Rettens opgave at efterprøve nye anbringender, der fremsættes for Retten, eller at foretage en ny undersøgelse af de faktiske omstændigheder i lyset af beviser, der først fremlægges for Retten. Det ville være i strid med procesreglementets artikel 135, stk. 4, hvorefter der ikke i parternes processkrifter må foretages nogen ændring af sagsgenstanden, som den har foreligget for appelkammeret, at undersøge disse nye anbringender og tillade disse beviser (jf. analogt ELIO FIORUCCI-dommen, nævnt ovenfor i præmis 35, præmis 21 og 22 og den deri nævnte retspraksis).

64 Det følger af betragtningerne i præmis 60-63 ovenfor, at sagsøgerens påstande vedrørende en tidligere udbredelse af værket foretaget af andre virksomheder, der fremstiller service, samt vedrørende udsmykningens mangel på originalitet, som følge af at denne udsmykning til alle tider er blevet anvendt, må forkastes, om ikke fordi nye anbringender ikke kan antages til realitetsbehandling, så i det mindste som ubegrundede, idet de i det hele er støttet på beviser, der ikke kan antages til realitetsbehandling.

65 Følgelig bør dette anbringende og de påstande, der i forlængelse heraf er blevet fremført, forkastes.

Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 25, stk. 1, litra f), i forordning nr. 6/2002, eftersom appelkammeret med urette fandt, at de anfægtede design omfatter en uhjemlet brug af intervenientens værk

66 Sagsøgeren har kritiseret appelkammeret for at have fastslået, at det af intervenienten påberåbte værk ikke var koppen, underkoppen og den dybe tallerken, men de dekorative striber på servicedelenes indvendige sider. Sagsøgeren har gjort gældende, at andre karakteristika end de koncentriske striber burde have været taget i betragtning i forbindelse med vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt intervenientens værk var en del af sagsøgerens anfægtede design og dermed til skade for den af intervenienten påberåbte ophavsret.

67 En vurdering af de forskellige bestanddele af sagsøgerens og intervenientens service ville have gjort det muligt at opdage adskillige forskelle, som giver disse servicedele særlige kendetegn, der skaber fuldstændigt forskellige helhedsindtryk. Disse forskelle gør det ikke umuligt at hævde, at det beskyttede værk er blevet brugt i de anfægtede design.

68 Det fremgår nemlig åbenlyst af denne sammenligning, at kopperne og de tilhørende underkopper samt de dybe tallerkner ikke har nogen fællestræk ud over deres striber.

69 Intervenientens kop har afrundede former med en særpræget hank, som på ingen måde ligner sagsøgerens kegleformede kop. Sagsøgerens underkop har en glat midte, der i forhold til intervenientens underkop er større, og med en kant, der er mere flad, idet det kun er den yderste kant, der er bøjet. Set udefra er fordybningen i sagsøgerens dybe tallerken fuldstændig glat bortset fra et indsnit nogle få millimeter fra bunden. Den er mere afrundet end intervenientens dybe tallerken og har ingen kanter eller trin. Tallerknernes kanter er forskellige for så vidt angår deres bøjningsgrad og deres åbning, idet sagsøgerens er mere afrundet end intervenientens, der har en mere retlinet bøjning. Desuden er striberne bredere og mere markerede i de anfægtede design.

70 Henset til den omstændighed, at designerens grad af frihed er begrænset inden for området for service, er det umuligt, at de anfægtede design kan anses for at omfatte en brug af de af intervenienten påberåbte værker.

71 Sagsøgeren har tilføjet, at selv hvis det fastslås, at det af intervenienten påståede beskyttede værk består af dekorative striber på servicedelenes overflader, rejser det alligevel spørgsmålet om, hvilken del af det omhandlede værk der er originalt.

72 Harmoniseringskontoret og intervenienten har anfægtet sagsøgerens argumentation.

73 Det bemærkes, at den ugyldighedsgrund, som intervenienten har påberåbt sig i den foreliggende sag, ikke er støttet på de anfægtede designs manglende individuelle karakter i henhold til artikel 6 i forordning nr. 6/2002, men på en uhjemlet brug i disse design af et værk, der er beskyttet af en medlemsstats ophavsretslovgivning.

74 Heraf følger, at Harmoniseringskontoret alene skulle tage stilling til, om intervenienten var indehaver af en ophavsret i henhold til fransk lovgivning, og om denne ophavsret var genstand for en uhjemlet brug i de anfægtede design.

75 Som det allerede er blevet fastslået i præmis 48-59 ovenfor, har intervenienten opfyldt kravene i artikel 28, stk. 1, litra b), nr. iii), i forordning nr. 2245/2002 om i ugyldighedsbegæringen at angive en gengivelse af og præciseringer angående det ophavsretligt beskyttede værk, som ligger til grund for begæringen.

76 Hvad angår påstandene om, at intervenienten ikke besidder en ophavsret, eftersom udsmykningen af servicedelen med tynde, koncentriske striber på deres ydre overflader er blevet anvendt af andre virksomheder inden for denne sektor før intervenienten, og at denne udsmykning på ingen måde er original, men en praksis, der til alle tider har fundet sted, er det blevet fastslået i præmis 60-64 ovenfor, at disse påstande må forkastes, om ikke fordi nye anbringender ikke kan antages til behandling, så i det mindste som ubegrundede, idet de i det hele er støttet på beviser, der skal afvises.

77 Hvad angår det argument, der er uddybet i dette anbringende, hvorefter appelkammeret ikke burde have begrænset sig til servicedelenes udsmykning, men burde have taget hensyn til deres form, bør det af følgende grunde forkastes.

78 Det er korrekt, at det værk, som intervenienten har påberåbt sig ved Harmoniseringskontoret med henblik på at begære de anfægtede design erklæret ugyldige, ikke er begrænset til blot at omfatte servicedelenes udsmykning, men omfatter andre aspekter af disse dele, navnlig deres form. Udsmykningen blev imidlertid i sig selv åbenlyst påberåbt af intervenienten for Harmoniseringskontoret som den materielle udmøntning af en kreativ handling, der er beskyttet i henhold til ophavsretten. Intervenienten har således gjort gældende, at originaliteten vedrørende servicet i »Hémisphère«-kollektionen nærmere bestemt lå i de overfladiske striber og deres afveksling i forhold til de glatte dele, idet denne udformning ifølge intervenienten er et udtryk for originalitet og afspejler ophavsmandens kreativitet.

79 Som det således fremgår af den i sagen fremlagte franske retspraksis, hvortil appelkammeret har henvist, kan en servicedel i henhold til fransk ret både ved sin form og ved sin udsmykning udgøre et ophavsretligt beskyttet værk, når et af disse aspekter er et resultat af en kreativ proces, og når den har en original karakter, der afspejler ophavsmandens personlighed.

80 Der var således principielt intet til hinder for, at appelkammeret fastslog, at intervenientens servicedeles udsmykning udgjorde det værk, hvis uhjemlede brug var sagens genstand. Hermed begrænsede appelkammeret ganske vist sin vurdering til et aspekt vedrørende parternes servicedele.

Men af tvistens to parter kunne kun intervenienten eventuelt have klaget – hvilket intervenienten ikke gjorde – over appelkammerets tilgangsvinkel, der efterlod visse af intervenientens påstande i forhold til ophavsretten ubehandlede.

81 Det følger af ovenstående betragtninger, at den begrænsning af analysen, som appelkammeret foretog, til kun at omfatte intervenientens servicedeles udsmykning, ikke i den foreliggende sag medfører, at de anfægtede afgørelser er ugyldige.

82 Heraf følger, at alle de argumenter, hvorved sagsøgeren har fremhævet forskellene i formerne på de anfægtede design og intervenientens servicedele, er uden betydning.

83 Den eneste betragtning, der er relevant i forhold til vurderingen af de anfægtede afgørelsers gyldighed, er, som appelkammeret har fastslået, for det første, hvorvidt striberne på intervenientens servicedele udgør et åndsværk, og for det andet, om dette værk er blevet gengivet i de anfægtede design, hvilket således indebærer, at der foreligger en uhjemlet brug af intervenientens ophavsret.

84 Vedrørende det første aspekt foretog appelkammeret følgende vurderinger.

85 Appelkammeret fandt, at værket udgøres af servicedelenes udsmykning, der består af tynde, parallelle og koncentriske striber med samme bredde og uden afbrydelse på hele den ydre del af koppen og næsten alle de indre overflader på underkoppen samt den dybe tallerken, bortset fra den runde midterste del.

86 Efter appelkammerets mening gør denne særlige udsmykning af servicedelene det muligt at differentiere disse og giver dem en tilstrækkelig grad af originalitet til at begrunde deres retsbeskyttelse i henhold til fransk lovgivning. Følgelig falder de omhandlede tynde striber inden for de kriterier, der er fastsat i henhold til fransk lovgivning.

87 Appelkammeret har anført, at sagsøgeren på intet tidspunkt over for dette udtrykkeligt har angivet grundene til, at udsmykningen på intervenientens servicedele ikke kunne begrunde en ophavsretlig beskyttelse. Appelkammeret har anført, at den omstændighed, at der ikke foreligger nogen kunstnerisk karakter, således som sagsøgeren har gjort gældende, ikke er et relevant kriterium. Det har anført, at sagsøgeren ligeledes havde nævnt, at en stribet servicedel ikke har en original karakter, men uden at fremføre nogen form for beviser til støtte for dette argument, og at sagsøgeren på ny, men med urette havde anfægtet, at intervenientens værk ikke kunne være omfattet af en beskyttelse i henhold til fransk lovgivning, eftersom service er et industriprodukt.

88 Endelig fandt appelkammeret, at den overfladiske udsmykning af de af intervenienten påberåbte servicedele, således som de fremstår, »trods (eller som følge af) deres enkle form« er omfattet af kategorien åndsværker, som kan afspejle ophavsmandens personlighed, og at værket derfor er beskyttet i henhold til den franske ophavsretslovgivning.

89 Det må konstateres, at sagsøgeren ikke har formået at rejse tvivl om disse vurderinger.

90 Sagsøgeren har ikke for Retten bestridt det af appelkammeret anførte, der i øvrigt er korrekt, hvorefter en kunstnerisk vurdering af værket er irrelevant, og ophavsretten finder anvendelse på industriprodukter. Hvad angår den påståede mangel på originalitet er det allerede blevet fastslået, at alle de beviser, sagsøgeren har fremført for Retten i denne henseende, skal afvises.

91 Det kan følgelig konkluderes, at sagsøgeren ikke har bevist, at det var med urette, at appelkammeret fastslog, at udsmykningen på intervenientens servicedele udgjorde et ophavsretligt beskyttet værk.

92 Om det andet aspekt vedrørende brugen af intervenientens værk i de anfægtede design gjorde appelkammeret følgende bemærkninger.

93 Appelkammeret har for det første fastslået, at der er gjort brug af det beskyttede værk i de anfægtede design, idet der i den foreliggende sag er tale om det samme stribede design, og for det andet den omstændighed, at disse striber dækker de nøjagtig samme dele af servicet. Appelkammeret har anført, at det nemlig er i summen af disse to egenskaber, at det ældre værks kreative indhold, som er blevet »reproduceret eller brugt uhjemlet i de anfægtede design«, består.

94 Sagsøgeren har – efter at have erkendt, at de omhandlede servicedeles fællestræk var striberne – begrænset sig til for Retten at gøre gældende, at striberne er »bredere og mere markerede« i det anfægtede design. Sagsøgeren har i denne sammenhæng henvist til generaladvokat Mengozzis forslag til afgørelse i den sag, der gav anledning til Domstolens dom af 20. oktober 2011, PepsiCo mod Grupo Promer Mon Graphic (sag C-281/10 P, EU:C:2011:679) og til en påstået begrænsning af designerens grad af frihed.

95 Sagsøgerens argumenter er imidlertid ikke tilstrækkelige til at bevise, at appelkammeret har begået en fejl.

96 For det første bemærkes, at sagsøgeren med urette har påberåbt sig generaladvokat Mengozzis forslag til afgørelse i den sag, der gav anledning til dommen i sagen PepsiCo mod Grupo Promer Mon Graphic, nævnt ovenfor i præmis 94, og en påstået begrænsning af designerens grad af frihed.

97 Den ugyldighedsgrund, der er gjort gældende i den foreliggende sag, er nemlig den, der kan udledes af artikel 25, stk. 1, litra f), i forordning nr. 6/2002, og ikke som i sagen, der gav anledning til dommen i sagen PepsiCo mod Grupo Promer Mon Graphic, nævnt ovenfor i præmis 94, den ugyldighedsgrund, der kan udledes af samme forordnings artikel 25, stk. 1, litra d).

98 Tvistens løsning kan således på ingen måde afgøres på baggrund af en overordnet sammenligning af de to design, i hvilken forbindelse en begrænsning af designerens grad af frihed, der følger af tekniske eller lovmæssige krav, som i øvrigt ikke foreligger i den foreliggende sag, kan gøre den informerede bruger mere opmærksom på detaljerne og gøre det lettere at genkende det anfægtede designs individuelle karakter (jf. i denne henseende radiatorer-dommen, nævnt ovenfor i præmis 35, præmis 43-45 og den deri nævnte retspraksis).

99 Tvistens løsning afhænger udelukkende af spørgsmålet om, hvorvidt det anfægtede design omfatter en »uhjemlet brug« af det værk, der er beskyttet af en den pågældende medlemsstats ophavsretslovgivning.

100 Det er således med rette, at appelkammeret fandt, at det med henblik på vurderingen af ugyldighedsgrunden var ufornødent at sammenligne de omtvistede design i deres helhed, men at det alene skulle afgøres, om det ophavsretligt beskyttede værk var brugt i de senere design, dvs. afgøres, om det kan fastslås, at værket er anvendt i disse design, hvilket i denne sammenhæng har den konsekvens, at de forskelle, som sagsøgeren har gjort gældende, såsom formen på koppen, hankens design eller formen på den dybe tallerkens fordybning, er irrelevante.

101 For det andet, som appelkammeret med rette har anført, er det ubestrideligt, at udsmykningen på de anfægtede design har en høj grad af lighed med den på intervenientens servicedele både for så vidt angår sammenfaldet mellem de dækkede overflader og arten af de koncentriske, ensartede og tynde stribers karakter. De bredere og mere markerede striber, som sagsøgeren har påberåbt sig, udgør ikke en tilstrækkelig omstændighed til at se bort fra denne lighed.

102 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren ikke for Retten har bevist, at appelkammeret har begået en fejl, idet det på baggrund af de oplysninger, det rådede over, fandt, at udsmykningen af de servicedele, som intervenienten har påberåbt til støtte for sine ugyldighedsbegæringer, var beskyttet i henhold til fransk ophavsretslovgivning, og at denne udsmykning var genstand for en uhjemlet brug i de anfægtede design.

103 Det følger heraf, at dette anbringende skal forkastes.

104 Da alle sagsøgerens anbringender skal forkastes, bør Harmoniseringskontoret frifindes.

Sagens omkostninger

105 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

106 Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale Harmoniseringskontorets og intervenientens omkostninger i overensstemmelse med deres påstande herom.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Sagerne T-566/11 og T-567/11 forenes med henblik på domsafsigelsen.

2) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.

3) Viejo Valle, SA bærer sine egne omkostninger og betaler de af Harmoniseringskontoret og Établissements Coquet afholdte omkostninger.

Forwood Dehousse Schwarcz

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. oktober 2013.

Underskrifter

Indhold

Sagens baggrund 2

Parternes påstande 7

Retlige bemærkninger 7

Formaliteten og relevansen vedrørende visse fremlagte beviser, der er bilagt stævningerne og anmodningerne om udsættelse. 8

Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 28, stk. 1, litra b), nr. iii), i forordning nr. 2245/2002, idet intervenienten ikke fremlagde de krævede oplysninger angående de beskyttede værker 9

Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 25, stk. 1, litra f), i forordning nr. 6/2002, eftersom appelkammeret med urette fandt, at de anfægtede design omfatter en uhjemlet brug af intervenientens værk 12

Sagens omkostninger 16